

[Per Hækkerup.]

USAs aftrappingspolitik, som efter ministerens opfattelse i hvert fald skulle betyde, at man ikke risikerede en yderligere spænding i forholdene i dette område af verden. Det har vi lov til at håbe på, og vi har også lov til at håbe på, at denne aftrappingspolitik vil fortsætte.

Jeg har bemærket, at det demokratiske partis flertal har bekendt sig til en ret hurtig aftrapping, men nu er det jo ikke det demokratiske parti, der sidder med administrationen og magten til at dirigere USAs udenrigspolitik, og jeg vil derfor gerne stille udenrigsministeren det spørgsmål, hvor reel han mener aftrappingen er. Der er mange sagkyndige på dette område, der har den opfattelse, at når den republikanske administration har påbegyndt denne aftrapping, skyldes det ikke blot et ønske i den amerikanske befolkning om at få reduceret krigsindsatsen i Vietnam — og det kan være et ønske hos både den ene og den anden del af den amerikanske befolkning — men også, at man i Pentagon har den opfattelse, at man i virkeligheden har større styrker i Vietnam, end det er nødvendigt for at klare den vietnamesiske krigsførelse, og at man derfor, for nu at bruge den terminologi, der anvendes, uden at svække Sydvietnams regerings og USA's position i militær henseende udmærket godt kan tillade sig at trække en fjerdedel eller en tredjedel af styrkerne tilbage alt i alt. Jeg vil altså gerne høre, om udenrigsministeriet og udenrigsministeren deler den vurdering, selv kommet til orde forskellige steder, som er jeg ikke i stand til at afgøre, om den er rigtig.

Bemærkningerne om de politiske forhandlinger i Paris kan jeg også dele; det er kedeligt — for at bruge et meget mildt ord — at disse forhandlinger er gået i stå og praktisk taget ikke har ført til noget som helst resultat. Det er vel også tvivlsomt, om der er udsigt til deres snarlige genopliven og til, at de kan føre til resultater inden for en overskuelig fremtid.

Dette er så meget desto mere trist, som vi nu i Laos — også det vil jeg gerne høre udenrigsministerens vurdering af — oplever en begyndende opblussen af krigen, idet det, at de kommunistiske styrker i det nordlige Laos støttet af nordvietnamesiske styrker tilsyneladende er i færd med at sætte en storoffensiv i gang på Lerkruckesletten, kunne tyde på, at vi vil komme til at opleve en opblussen, som utvivlsomt hænger sammen med, at der ikke er noget som helst skred i de politiske forhandlinger om Vietnamkonflikten. Jeg har den opfattelse, at hvis de politiske forhandlinger om Vietnamkonflikten var skredet progressivt frem, således at der havde været udsigt til at nå resultater, ville dette igen have påvirket situationen i Laos og dermed situationen i hele den del af Asien.

Ministeren kom med en række betragtninger omkring Nigeria-Biafra. De handlede om den humanitære hjælp, om at afhjælpe nøden og elendigheden; alt det er vi enige i. Men jeg kan ikke nægte, at den meget ordrige omtale af problemet gav mig indtryk af, at det sådan lidt var udtryk for en dårlig samvittighed. Ministeren ved jo, at vi har presset på for, at man aktivt fra det danske udenrigsministeriums side skulle søge at fremme en politisk løsning, medens det måske endnu var muligt, uden at det betød Biafras endeligt. Vi kender ministerens begrundelser — de er også til dels gentaget i dag — for, at dette ikke var muligt; jeg kan altså ikke frigøre mig fra det indtryk, jeg gav udtryk for for lidt siden.

Jeg vil gerne understrege bemærkningerne i udenrigsministerens tale om, at Lagosregeringens politik er en forsoningspolitik over for det biafranske folk, for det finder jeg betydningsfuldt. Internationale undersøgelser har vist, at det, der nu kommer, efter at de biafranske styrker har kapituleret, ikke kan karakteriseres som folkedrab, hvad vi havde frygtet. Men samtidig viser undersøgelserne, at der er sket meget ulhyggeligt i opgøret, efter at krigs-